

Hin dularfalla „dönsku áhrif“.

Dr. Helgi Pétursson vill ekki skilfta um þá skoðun sína, að framburður minn á orðinu „lif“ sé danskur. Hinn danski framburður er þó ekki fólginu í því að eg hafi í frum sem v. Hafi hverja er haun þó fólginu? Ef til vill er eg með þeim ósköpum fæddur að hafa danska rödd — eða danskan raddbú, og er þá ekki við góðu að búast! Annars er eg ekki sammála doktorunum um það, að málfar vor Íslendinga sé neitt að ráði að spillast. Flestir þeir rithöfundar vorir sem nokkuð kveður að, rita ógætt íslenskt mál, og með vaxandi alþýðumenningu og niðrun hefir þekking á íslensku máli að sjálfsgöðu breiðst út, úr samt annari þekkingu. Alvarlegasta málspillingin er í minnu augum hljóðvillan, sem því miður virðist færast í aukana, en þar eru áreiðanlega eugin „dönsk áhrif“ að verki, heldur ónákvarmt, sem sumpart stafar af leti og kærleysi, en sumpart af því, að það er eðli tungumálanna, eins og svo marganna annars í heimi hér, að fara leið hins minsta viðnáms („the line of least resistance“, er Englandingar nefna svo). Ef það er nökkuð þægja að hafa eitthvert á kveðið að frum á vissu hátt, þá geta menn það — hvað sem allri málvöndun líður.

Eg er dr. H. P. þökklátur fyrir þetta, hvo gótt og fagurt íslenskt mál hann ritar, hvað sem öllum skoðanamaun öðrum líður. Sjálfur er eg eindreginn málvöndunarmaður, og eg vil óska, að um væri að sannfæra sem flesta um það, að óvandað málfar er skylt því að vera illa og söðulega til fara — illa klæddur. Málvöndun er og merkilegt skapgerðarmál, vegna þeirrar tannningar, sem lita krefst.

Grétur Pells.